

"שמעו ותחי נפשכם"

העורך: הרב יצחק עידו וובר ארליך שליט"א

מתורתו של הגאון הצדיק רבי משה וובר זיע"א

גליון מס' 901

פרשת ויגש ו' טבת תשע"ט - נא לא לעיין בעלון בשעת התפילה ובקריאת התורה

ח"י אדר תש"ס - ח"י אדר תשע"ח
ח"י שנים להסתלקותו של הגה"צ המשפיע רבי משה וובר זיע"א

מאמרותי

אנוכי ארד עימך מצרימה ואנוכי אעלך

פירש רש"י: הבטיחו להיות נקבר בארץ. וכן פירש הרב איבן עזרא - שיקבר בארץ ישראל. לכאורה אינו מובן: איך נתקיימה ההבטחה "ואנוכי אעלך" כשבפועל הועלה יעקב לארץ ישראל לאחר מותו ולא בחייו ?!

התירוץ הוא: מכיון שרבותינו זכרונם לברכה אמרו במסכת תענית (ה, ב): יעקב אבינו לא מת וכו', מקרא אנכי דורש: "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים". אם כן על פי דברים אלה נתקיימה הבטחתו של ה' שהרי יעקב נחשב ליהודי חי.
(מתוך הספר "ירים משה להגה"צ המשפיע הרב משה וובר זיע"א)

מבט לאירועי השבוע

"איך אעלה אל אבי והנער איננו"

בשעה זו ששורות אלו נכתבות, עם ישראל עוצר את נשימתו ונושא עיניו אל אבינו שבשמים שישלח רפואה ניסית לרך המולד שנפגע בפעולת טירור מזוועה מכדוריהם של רוצחים נבזים, נתעבים, ושפלים, כמה סימלי הדבר שאירוע מצמרר זה התרחש בפרשת "ויגש" אשר בה מסופר כיצד יהודה נלחם עבור חיו של בנימין.
מלחמה זו עבור חיי התינוק מדגימה גם את ההבדל התהומי בינינו לבין אויבנו. עבורם ערך החיים שואף לאפס (ויעידו על כך כל מאות האלפים שנרצחו בשנים האחרונות בסוריה) ואילו אצלנו היהודים, חיו של תינוק בן יומו חשובים כאילו מדובר בחייו של יהודי בן מאה שנים.
ויהי רצון שיותר לא יתרחשו אירועים מרטיטים ומזעזעים שכאלה ונזכה בקרוב ממש לגאולה השלימה.

137 (אליאק) וובר

בשורה טובה

בסייעתא דשמיא

ניתן להאזין לשיעור בדף היומי ובפרשת השבוע מפי עורך העלון הרב עידו ובר שליט"א במערכת "קול הדף": 02-6400000

גאון בנגלה ונסתר

הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל גאב"ד ירושלים יוצא מבית הנציב העליון

מעולם: דעו לכם כי ר' יוסף חיים הינו גאון בנגלה וגאון בנסתר.

נכדו הגאון רבי צבי קופשיץ זצ"ל היה מספר שבשנת תרפ"ח היתה רעידת אדמה חזקה בירושלים וכשנכנס לבית שניות ספורות אחרי הזעזוע, מצאו יושב וכותב חידושי תורה בסוגיה קשה ומורכבת והמשיך לכתוב כאילו לא קרה כלום. כשהבחין בו רבי יוסף חיים שאלו: מה לך כי נבהלת, האם ברכת כבר ש"כחו וגבורתו מלא עולם?" המשך ללמוד, חבל על כל רגע.

צניעות בתוך צניעות נהג הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל גאב"ד ירושלים בעצמו, תמיד החביא עצמו כאחד שידע לומר בעיקר גימטריות וחידושים חריפים גם את חידושי תורתו במחברותיו הפסיק בגיל ארבעים לכתוב והוסיף הסתר על הסתר עד עלותו בסערה השמימה, אבל נקל לשער כי בחיר תלמידיו של גאון הגאונים המהרי"ל דיסקין זצ"ל וודאי צלל עמו יחד למעמקי ים התלמוד לרום שמים ועומק תהומות בכל חלקי התורה.
הגאון רבי שלמה יצחק בלוי זצ"ל מתלמידיו המקורבים של המהרי"ל דיסקין זצ"ל סיפר על אחד מימי הפורים וכה אמר: כמו בכל ימות השנה ואפילו בערבי יום כיפור גם בפורים השמייע הרבי את שיעורו הקבוע. באותו יום פורים רבי יהושע לייב אמר תורה בנגלה ובנסתר וכיון שהתלמידים הגאונים כולם היו מבושמים כדת וכדין ונמנמו. היחיד שהחזיק מעמד יחד עם הרבי היה רבי יוסף חיים. והנה כאשר התעוררנו מהיין עמד רבינו המהרי"ל ואמר לנו משפט שלא יצא מפיו המשך בעמוד האחרון

מוצאי שבת

- ירושלים: 5.17
- תל-אביב: 5.18
- חיפה: 5.16
- באר-שבע: 5.19
- רבינו תם: 5.54

הדלקת נרות

- ירושלים: 4.01
- תל-אביב: 4.15
- חיפה: 4.04
- באר-שבע: 4.16

כל המעוניין לקבל את העלון "שמעו ותחי נפשכם" למייל שלו יפנה לכתובת המייל: haravveber@gmail.com

העלון מוקדש לזכות החתן שמואל מרדכי שיח' שצקי והכלה פייגא פרודל שתחי' לרגל יום חתונתם ב-ג' טבת ה'תשע"ט ברכה מיוחדת שלוחה לזקניהם הרה"ח יוסי לייב וגילה המבורגר שיחי'

הוראה למעשה

האדם צריך לזכור תמיד את הפסוק "והחי יתן אל ליבו" ולא לשכוח את יום הדין ויום התוכחה, רבי יוסי אמר: **אוי להם לבני אדם שאינם יודעים ואינם מסתכלים בדרכי התורה. אוי להם בשעה ש-ה' יבוא לבקש מהם דין על מעשיהם ויקומו הגוף והנפש לתת חשבון מכל מעשיהם.**

המקור בפרשה: "ולא יכלו אחיו לענות אותו" "אבא כהן ברדלא אמר: אוי לנו מיום הדין, אוי לנו מיום התוכחה. יוסף קטנן של שבטים היה ולא היו יכולים לעמוד בתוכחתו. זהו שנכתב: "ולא יכלו אחיו לענות אותו כי נבהלו מפניו", לכשיבוא ה' ויוכיח כל אחד ואחד לפי מה שהוא, שנאמר: "אוכיחך ואערכה לעיניך" (תהלים נ, כא) על אחת כמה וכמה" (בראשית רבה) שלה"ק.

הוראה למעשה

האדם צריך למחול ולהעביר על מידותיו. המקור בפרשה: "וינשק לכל אחיו ויבך עליהם". ראה כמה צריך האדם למחול ולהעביר על מידותיו כי הם חטאו נגד יוסף ויוסף בכה ונישק אותם. (שלה"ק)

הוראה למעשה

האדם צריך להשתדל שכל פעולה שעושה, ראשית דבר יראה בפעולה זו להכין ענין לצורך גבוה ולדוגמא: מי שזוכה לבנות בית, יצייר במחשבתו בתחילה איזהו חדר בבית

נושאים בפרשה

"ויאמר ישראל אל יוסף אמותה הפעם אחרי ראותי את פניך כי עודך חי"

צריך לשאול: לכאורה, איך יתכן אחרי כ"ב שנים שיעקב לא ראה את בנו שאהב אותו מכל בניו והתאבל עליו ימים רבים כמפורש בקרא, וכל כך השתוקק לראותו כמו שאמר: "עוד יוסף בני חי אלכה ואראנו", וכשזכה לראותו, הדיבור הראשון שלו אליו היה: "אמותה הפעם?! אתמהא.

ניתן לתרץ זאת על פי מה שרש"י מפרש על הפסוק "ויבך על צואריו עוד" (פסוק כט): "אבל יעקב לא נפל על צוארי יוסף ולא נשקו ואמרו רבותינו שהיה קורא קריאת שמע",

שהיה מוכן לו להיות סגור שם לתורה ולתפילה ולהתבודדות. וכמו כן מקום מוכן לבית ועד לחכמים.

המקור בפרשה: "ואת יהודה שלח לפניו". לתקן לו בית תלמוד שמשם תצא הוראה מכאן מובן שיעקב שלח בתחילה לפני שהגיע למצרים את יהודה בכדי שיכין עבורו בית ללימוד התורה (שלה"ק).

הוראה למעשה

האדם צריך שלא לבקש מותרות אלא רק כדי חיותו, והשאר יחרים. וכן יוסף אמר: "לכו הביאו שבר רעבון, היינו שאל יאכל אדם רק לשבור הרעב ולא למלא ביטנו, המקור בפרשה: "ויכלכל יוסף את אביו ואת אחיו ואת כל בית אביו לחם לפי הטף". פירש רש"י: לפי הצריך לכל בני ביתם, כלומר ההכרחי ולא יותר מן ההכרח, כדי חיותו. (שלה"ק).

הוראה למעשה

צריך האדם שלא להיות כפוי טובה וישלם טובה תחת טובה אפילו לגוי. המקור בפרשה: "רק אדמת הכוהנים לא קנה". הכמרים של מצרים עשו טובה ליוסף, כשהיה דינו בפניהם בענין המעשה של אשת פוטיפרע. כאשר הבחינו שהאמת עם יוסף, הצילו אותו ממות כפי שמובא בדברי חז"ל, על כן, עתה גם כן הטיב עמהם יוסף, ועל כן אומר הפסוק: "הטיבה ה' לטובים ולישרים בליבותם" (תהלים קכה).

בסיעתא דשמיא

מחידושי העורך שליט"א

שאלות קצרות ותשובות בצידין על הפרשה:

1. מה הקשר בין סוף הפרשה הקודמת לתחילת פרשתנו?

תשובה: על הפסוק שפותח את פרשתנו "ויגש אליו יהודה" כותב בעל הטורים: "בגימטריא: גם נכנס ופייסו".

ואת ההתנהלות הזאת של פיוס ושלווה למד יהודה מהמסר שמסר יוסף בסוף הפרשה הקודמת: "ואתם עלו לשלום אל אביכם" היינו שתעלו ותדבקו במידת השלום בדרככם אל אביכם".

2. שאלה: מה הקשר בין תחילת פרשתנו לסיומה?

תשובה: המילה שפותחת את פרשתנו היא כידוע "ויגש". והמילה שפותחת את הפסוק שחותם את פרשתנו היא "וישב". ומכאן המסר שלפני שנתיישב לנוח על "זר הדפנה", עלינו לגשת ולבצע את התכלית שלשמה באנו לעולם.

3. שאלה: מדוע מזכיר יהודה את אוזניו של יוסף לפני אפו ("ידבר נא עבדך דבר באוזניך ואל יחר אפך")? הרי כשדיבר למול פניו ראה קודם את אפו ואילו את אוזניו הממוקמות בצידי פניו, ראה לאחר מכן?

תשובה: יתכן שביקש יהודה לרמוז בכך ליוסף ששמע סתם לשון הרע על בנימין שכאילו הוא גנב את הגביע וכפי שפירשו בעלי המוסר את הפסוק "באפם הרגו איש" (בראשית מט): אוזניים לעיתים מקבלות לשון הרע מהאף בשל התעקמותו כשמזכירים שמו של מאן דהוא. ומכאן שפותחים באוזניים שהן המקבלות לשון הרע ולאחר מכן מזכירים את האף שהוא הגורם ללשון הרע.

4. שאלה: מדוע יהודה טוען בפני יוסף: "אדוני שאל את עבדיו לאמור היש לכם אב או אח?" הרי כשיוסף ראה את האחים הוא רק אמר להם: "מרגלים אתם" ולא מזכיר ששאל אותם האם יש להם אב או אח?!

תשובה: מכאן מקור נוסף, שמותר לשנות מפני השלום (וכפי שפירש רש"י את הפסוק בפרשת וירא "למה זה צחקה שרה לאמור האף אומנם אלד ואני זקנת"): "שינה הכתוב מפני שלום שהרי הוא אמרה: ואדוני זקן).

וכך גם בעניינו: אילו יהודה היה מזכיר ליוסף שבתחילה הוא האשימם שהם מרגלים, היה זה מעכיר עוד יותר את האווירה העכורה ששררה ביניהם באותו השלב בשל העלילה שהעלילו על בנימין. לכן יהודה יהודה עידן את דבריו ואמר ליוסף ששאל האם יש להם אב או אח, בכדי לפייסו ולהניע אותו מהחלטתו לקחת את בנימין לעבד.

לעילוי נשמת האשה החשובה מרת שרה גולדה קופמן ז"ל בת הרה"ג רבי אלימלך וובר ז"ל

לעילוי נשמת הרבנית הצדקנית שהייתה מפורסמת במעשי חסדיה הכבירים - מרת יהודית רובינשטיין ז"ל - נפטרה ב' ניסן תשע"ג

עֲשֵׂיתָ תְּשׁוּעָה גְדוֹלָה

ריקוד במטבח ישן בבתי אונגרין שהגיע עד לכלא בשידאז האיראנית: סיפור ילדות לחג החנוכה // אריה ארליך-וובר

שלא ידע מילה עברית ומעולם שמעתיו מוציא הגה, ואף הוא היה בין הנשמות שהצדיק אסף לביתו. התקופה הזו לא עלתה על שנה – אבל רישומיה השונים כל כך, הקדושים כל כך, לא עוזבים אותי אף פעם.

בלילות הייתי מתעורר, והייתי רואה את הצדיק יושב בחדר הסמוך, האמצעי. לפניו הספרים העתיקים. עיפות אין לפניו. הילה הייתה חופפת סביב לראשו, והוא לומד בזמזום עולה ויורד. קולו צרוד. פעמים שהיה מעווה את פניו בדבקות עילאית, עוצם את עיניו הכי חזק שאפשר, או לחילופין – אישוני עיניו היו עולים מעלה כשהן פקוחות לחלוטין, ולבנות כעצם השמים לטוהר, ללא גלגל העין. המחזה הזה היה מיוחד. בדמיוני הילדותי ראיתי בכך 'עליית נשמה' כדרך שעושים הצדיקים. באותן שעות היה הצדיק משורר בינו לבין עצמו ניגון חסידי עתיק, כמו 'צמאה לך נפשי', 'אך לאלוקים דומי נפשי' ו'כאייל תערוג על אפיקי מים', מכבשונו של בעל התניא.

'מתי הבר מצווה שלך', שאל אותי הצדיק באחד מהלילות הקדושים והנאדרים הללו. 'בט"ז אלול תש"ס', השבתי, תמך על השאלה הלילית הבלתי צפויה. שמתי לב שבתגובה עשה הצדיק בידו תנועה מתחת לשולחן. תנועה של השלמה כאובה עם מציאות לא מלבבת. 'העיקר שתגדל חסיד, ירא שמים ולמדן', בירך אותי הצדיק, אבל מחשבותיי היו נתונות לאותה תנועה מוזרה שנעשתה מתחת לשולחן. פחות מחצי שנה אחר כך, בח"י אדר תש"ס, הבנתי את משמעותה של אותה תנועה. הצדיק נתעלה למרומים, ולא זכיתי שישתתף בשמחת בר המצווה שלי. באותו לילה, מסתבר, היה הצדיק עסוק בהכנות לעלייתו לגניז מרומים.

את חנוכה הוא לא אשכח כל ימי. באותה שנה שעליה אני רוצה לספר, קרה דבר מעניין עם חיים. דמדומי חמה אחרונים עלו ברקיע. הצדיק סיים להעלות את הנר במנורת החנוכה שהייתה נתונה בתוך קופסת פח מנחושת, מעשה ידי הפחח שהיה יושב מול השטיבלאך של מאה שערים.

לא רק שמן היה שם, במנורת החנוכה של הצדיק, כי גם דם. דם כפשוטו. באותן שנים שווקו בחנויות בקבוקוני שמן זעירים, עשויים זכוכית, מוכנים להדלקה. היה צורך לשבור את ראשו של כל בקבוקון, ואז להעלות את האש בפתילה

המשך בעמוד הבא

כלקוח מעולם התיקון. רק לאחר שחיים היה מסיים את דבריו, היה הצדיק מברכו בשבת שלום, ונפנה לבית הוריי שיחיו על מנת לקדש ולבצוע על הפת.

כשהיינו מתרחקים מהדירה, היינו שומעים את חיים שר לעצמו בשמחה טהורה, במנגינה שעד היום לא יוצאת לי מהראש, את מילותיו של רבי אברהם אבן עזרא:

'אתפללה אל ק-ל, ערבית ושחרית, מוסף וגם מנחה הוא יענני'.

הגאון הרב שלום כהן שליט"א מדליק נר חנוכה בביתו

כשהייתי בן שתים עשרה, הייתה לי הזכות להצטרף אל חבורת היהודים שלנו בחדרו של הצדיק. אבי שיחיה רצה שאהיה לו לעזר, שאגיש לו ספל תה באמצע הלילה, שאראה לעמוד לצידו, ובעיקר – שאקלוט משהו מהקדושה ששררה שם בבית בשעות הקטנות של הלילה, שבהן כל הבריות שבעולם נמות את שנתן, ורק הצדיק יושב לו על כסא עץ חורק בלוגאן, מובאת הבית, ולפניו ערמת ספרי קבלה עתיקים.

עיניו היו משוטטות בספר 'עץ חיים' של רבי חיים ויטאל, והוא נראה כמי שלומד תורה עם שרפים ואופנים. מעליו הייתה תלויה תמונה עתיקה של 'בעל התניא', שבתורתו היה כרוך כל ימיו. לעתים היו שם דמויות עטויות זקנים צחורים, שלמדו עם הצדיק. עד היום אינני יודע מי היו אותן דמויות.

וכך, חודשים ספורים מחיי ילדותי, לנתי אף אני בדירה עם הצדיק. בין חיים הפרסי לנחמיה האמריקאי, בין בנצי, בחור הישיבה שלא הסתדר עם הוריו ולא הסתדר בישיבה, והצדיק אסף אותו לחיקו, לבין עמנואל – בעל תשובה תמיר, גבוהו ממונטריאול, כדורגלן מצליח לשעבר,

'חיים הפרסי', כך קראתי לו בכל שנות ילדותי, וזאת מכיוון שאת שם משפחתו לא ידעתי מעולם. השם חיים הלם את דמותו ואת אופיו של חיים. איש מסודר, קפדן בהליכותיו, גלמוד בחייו הנוכחיים, המנהל סדר יום מסודר שניתן לכוון שעון שוויצרי על פיו. בקיצור, אחד שלוקח את החיים בשיא הרצינות.

את חיים הזקן מפרס, פגש מורנו הגאון הצדיק רבי משה וובר זיע"א, אשר בצלו חסיתי בשנות ילדותי, באחת מתפילותיו בכותל. חיים, ששם משפחתו לא נודע, עלה ארצה מהעיר שיראז באיראן, כשהוא משאיר מאחוריו ילדים ונכסים. הצדיק, שהיה אוהב כל יהודי, פנה לחיים בלבביות, והתעניין בגורלו, כדרכו מול כל יהודי שפגש בכותל, ובחיים בכלל. חיים סיפר כי עדיין אינו מסודר בענייני דיוור. אין לו איפה לישון. ללא אומר ודברים, הצדיק תחב את ידו לכיסו, הוציא משם מפתח קטן, ואמר לו: "לך לבתי אונגרין 133. מהיום, הבית שלי – הוא הבית שלך".

חיים אימץ את ההצעה. הוא הביא אל הדירה כמה חפצים ורהיטים, השתלט על המיטה המיוממת של הרבנית מרים וובר עליה השלום שנפטרה כשנה קודם לכן, והפך עד מהרה לבעל בית לכל דבר. עד ליום הסתלקותו של הצדיק, ואף חודשים ארוכים לאחר מכן, לא מצא חיים הפרסי מקום מגורים אחר. הבית של הצדיק הפך למקום מגוריו חנים אין כסף, כשהצדיק נוהג בו מנהג אורח אצל בעל הבית ומתחשב בכל רצונותיו. מני אז היה הבית הקטן מתנהל לפי תכתיביו ושאיפותיו של חיים – שסוגר חלונות ופותחם, מעמיד רהיטים וחפצים, ממלא את המקרר והשיש לפי צרכיו, ועל פיו יישק דבר בכל ענייני הבית.

כשחיים היה מחליט שהגיע זמן שינה – הצדיק היה נוטל את אלו שבאו להתיעץ, להתברך או ללמוד מפיו חסידות – ועולה איתם לבית הכנסת הסמוך. 'חיים עייף, לא נפריע לו', היה הצדיק מסביר לבאי ביתו, והיה עוזב בלאט את ביתו שלו, מעשה אורח נוטה ללון, ומחפש לו מקום אחר לשוחח בו עם אלו שחילו את פניו.

בכל ליל שבת היה הצדיק עובר דרך ביתו, בטרם ימשיך לביתנו לסעודת שבת, כדי לברך בשבת שלום את חיים הפרסי שהיה יושב במבואת הבית ומקדש על פת קיבר שאותה היה מטבל בגביע גבינה הקרוי 'אשל'. שעה ארוכה היה חיים מעמיד ומקריא את ההגיגים, מדרשים בפיו, שאותם רשם לעצמו בכתב רש"י, והצדיק היה מאזין להם בסבלנות ובמאור פנים שנראה היה

שלוש שנים לאחר מכן – הצדיק כבר היה מזמן בעולם האמת – קראתי ידיעה קטנה בעיתון 'המודיע': "13 יהודי איראן שהואשמו בריגול – שוחררו לחופשי".

נושאים בפרשה – המשך מעמוד 2

בניו שהמה תלמידיו וכבר הגיעו לתכלית השלימות, שוב הרי הוא בכלל אשרי מי שכילה ימיו במהרה. אבל באמת זה אינו כי כל העובד את ה' שלא על מנת לקבל פרס רק מצד אהבת ה', אין קץ לחייו וכל שמוסיף חיים, מוסיף עבודת ה' יתברך".

והנה חכמינו ז"ל (מסכת בכורות מד, ב) דרשו על הפסוק (דברים ו, יד) "לא יהיה עקר" שמדובר גם על תלמידים, שיהיו לו תלמידים ראויים להורות לעם ה' דרכי ה' אשר ראויים למלאות מקומו ובכל זאת – את מספר ימיך אמלא" וכל הנ"ל היה אצל יעקב: יעקב השלים עצמו בכל מכל כל כי הוא היה בחיר שבאבות שנאמר בו (לג, יא): כל ומכיון שכל מה שלמד אצל שם ועבר מסר ליוסף, בטח חשב שהוא יהיה ממלא מקומו להורות דרכי ה' (וכמבואר ברמב"ן (שמות ג, יח): "מסורת הגאולה קבלו מיוסף ששמע מפי הנביא-אביהם). בשביל זה התאבל יעקב על יוסף ימים רבים ואחר כך כשראה את יוסף, אמר לו: אמותה הפעם אחרי ראותי את פניך כי עודך חי" וכפי שפירש ה"אור-החיים" הק': "שהכירו ברושם הפנים שעודך חי, פירוש צדיק כמקודם, שלא נשתנה דיוקן מכמות שהיה אלא עודך חי, פירוש: הצדיקים קרויים חיים. אם כן יש לו כבר מי שימלא מקומו",

ואולם האמת היא שמצד רוב ענותנותו אמר זאת יעקב אבל, אליבא דאמת, עבודתו היתה שלא על מנת לקבל פרס. וזהו איפוא מה שחכמינו ז"ל מספרים לנו במה שאמרו שיעקב קרא קריאת שמע באותה שעה וקיים מה שנכתב "ואהבת את ה' אלוקיך בכל לבבך" וכפי שהובא מקודם שהעובד את ה' יתברך מאהבה, אין קץ לחייו ועליו ועל כיוצא בו אמרה התורה: "את מספר ימיך אמלא".

(ירים משה מהגה"צ רבי משה ובר זיע"א)

שעה ארוכה עמדו במטבח הקטן הצדיק, חיים הפרסי, וילד קטן בן שתיים עשרה, ורקדו בנעימה חב"דית עתיקה: "על ניסך ועל נפלאותיך ועל ישועתיך". ושוב חזר הניגון, ושוב, ושוב, עד שכבו חמשת הנרות הצבעוניות במנורת הפח הקטנה של חיים.

בשבת זאת חנוכה, איש האלוקים חש שלא בטוב. הלכנו איתו ל'ביקור חולים', חצי מרכז רפואי חצי סנדלרייה שהייתה בפינת הרחובות שטראוס וישעיהו. בשעת דמדומים, עת רעווא דרעווין, שוכב היה איש האלוקים רבי משה במיטתו. עפעפיו לנוכח יביטו, יעינו מדי פעם

הגה"ח הרב משה ובר זיע"א בעת דבקות בה' יתברך

בדף של 'ליקוטי תורה' שממנו למד בכלות הכוחות. חלוש היה וחיור.

לפתע התנער הצדיק. הוא קרא לי, ואמר לי בלחשיה: "אריה'לה, רעווא דרעווין כעת, רעווא דרעווין של זאת חנוכה. ורגעים אחרונים של שבת, ורגעים אחרונים של ימי החנוכה הקדושים. הבא נצל זאת, ונישא יחד תפילה זכה לקדוש ברוך הוא" – – –

שורננו יחד את 'בני היכלא', במילותיו של האר"י החי, בנעימתו של בעל התניא, ונעימות מעולמות של מעלה שרתה שם, במסדרון המיון הצר והארוך של 'ביקור חולים'. זמזומי מכשירים רפואיים התערבלו בזמזום שירת הקודש, וחשתי מנותק לחלוטין מזה העולם. אחר כך נשא הצדיק תפילה זכה: עלינו, על הדור כולו, אולי גם על הבן של חיים שעל ראשו מרחף גזר דין מוות.

שבצצה מראשו המשובר של הבקבוקן. דא עקא, מלאכת שבירתו של הראש הייתה פוצעת את האצבעות, ולכן עלתה תמיד בדמים. אינני יודע מי אחראי להמצאה הבלתי אחראית הלזו. כך אני זוכר את הצדיק עומד עם נר השעווה, אצבעו שותתת דם, והוא אינו משים את ליבו למתרחש, אלא כל כולו דבקות עלילאית, הלל והודיה על הנסים ועל הנפלאות. אחר כך רקדנו עם הצדיק ברחבת השכונה, ועכשיו הגיע תורו של חיים הפרסי להדליק את נרותיו.

בחוף ישב הצדיק, קרא את מזמוריו, ובפנים, על השיש במטבח, עמד חיים עם חנוכיית פח זולה, והטיב בה חמישה נרות צבעוניים, קטנים, שנשלפו מתוך הקופסה הכחולה והמיתולוגית שליוותה את שנות ילדותו. הוא ביקר את שתי הברכות בנעימה פרסית קסומה, שהפעם היה בה עצב עמוק מאוד.

כשבערו הנרות, חיים החל לגלות באזניי על ליבו. "אני מתפלל עכשיו על הבן שלי", אמר לי, "השלטון האסלאמי בפרס עצר אותו, יחד עם עוד שנים עשר יהודים מהקהילה בשיראז. אין לי קשר איתו, כי הוא בכלא. עכשיו רוצים לגזור עליהם גזר דין מוות, השם ישמור".

נחרדתי עד עמקי נפשי. גזר דין מוות? למה? "חושדים בהם שהם ריגלו בשביל מדינת ישראל", אמר לי חיים, ודמעה סוררת, רותחת, נשרה הישר אל הנר הירקרק שריצד בשקדנות. חיים הוסיף לספר לי על בנו, תלמיד חכם ואחד מעמודי התווך של הקהילה בשיראז. באותם ימים, משרד החוץ של איראן הודיע כי שלושה עשר היהודים העצורים בחשד ריגול לטובת ישראל "ישפטו על-פי החוקה האיסלאמית". המשמעות הייתה ברורה: החוקה האיסלאמית גוזרת גזר דין מוות לחשודים בריגול. "מה אעשה אם יהרגו את הבן שלי?", שאל חיים רטורית, ונישא תפילה זכה ליד הנרות.

ואז נכנס אל המטבח הצדיק, תפס בזרועו של חיים, והניח את ידו השנייה על כתפו. "רבי חיים הצדיק, חנוכה הוא זמן של ניסים. לא יגזרו על הבן שלך שום גזר דין מוות. בעזרת השם, גם מהכלא ישחררו אותו. עכשיו בוא נרקוד".

הודעה חשובה

המעוניינים להגיע לקבלת הקהל של הרב עדו ובר שליט"א תלמידו של הגה"צ רבי משה ובר זיע"א בכדי להיוועץ בענייני מציאת הזיווג, שלום בית, חינוך ילדים ופרנסה על פי תאריך לידתם ושמותיהם, יתקשרו לטל. 02-5828284

תיקון החיד"א להצלחה, רפואה, פרנסה ומציאת הזיווג - טל' 02-5828284

הדיסק שישנה בעזרת ה' יתברך את חייכם לטובה.
 בימים אלה יצא לאור הדיסק "שמעו ותחי נפשכם" על חמשה חומשי תורה בליווי נעימות חסידייות מפורסמות.
 המלקט: המשפיע הגה"צ רבי משה ובר זיע"א.
 העורך והמגיש: תלמידו כבנו הרב עדו ובר שליט"א
 ניתן להשיג דיסק זה במחיר סימלי ברשת הנויות גל-פז.

עלון זה יוצא לאור לזכרו של נסים בן נוריה נסים ז"ל – נלב"ע כ"ח באדר תשע"ח